

идемъ. Ръка ще цѣлуемъ. И ти речъ ще кажемъ,
Бате Патилане. И по медъ и масло венчкото ще стане.

— Живъ да си ни, Ваньо! — дружината викна —
Добре, че се сѣти. Тъй е обичай.

— Вий самъ идете! — обади се Гана. — На мене,
азъ зная, най-много се сърди баба Цоцолана. Нами азъ
избѣгахъ съ нейнитѣ пантофи! Нами азъ повлѣкохъ ней-
нитѣ чорапи, и нови и вехти.

Но Дана я дръпна:

— Я първи съсъ всички! Остави ги тия страхово
проклетни! Каквото ще стане, всички ще сполети.

Портокалъ избрахме. Общо го платихме. Сърдце ла-
тилански съсъ мжка смирихме. За прошка предъ баба
глави преклонихме.

Азъ ѝ портокала отъ сърдце подадохъ ѝ рекохъ:

— О, бабо, много си страдала отъ нашитѣ грѣшки
години и неволни! И колко си ядове си брала, когато
сѣ били и здрави и щастливи нѣ! Прости ни! И
нашити обичъ къмъ тебѣ, бабо, нѣто сме живи нѣма
да потане!

Баба се разплака. Тъй простени
бѣхме. После, то

Ханде, леки

Поздравяй най-сърдечни!

Твой приятелъ вѣченъ Весель Патиланчо.

